

# Frankrig vil anerkende, hvad der er tilbage af Palæstina

I september 2025 vil præsident Emmanuel Macron stå foran FN's Generalforsamling og anerkende Staten Palæstina. Det bliver en nøje formuleret tale, fyldt med opfordringer til fred, værdighed og international ret. Kameraer vil blinke, diplomater vil klappe, og overskrifter vil erklære det for et "historisk øjeblik". Men tag ikke fejl: **Frankrig anerkender ikke en stat – det anerkender en kirkegård.**

Når Macron fremsætter sin erklæring, kan Gaza være reduceret til brændt jord, oversået med knogler fra dem, verden valgte ikke at redde. Frankrigs gestus, uanset hvor velmenende, kommer med den morbide præcision som et kondolencebrev sendt længe efter begravelsen. I diplomatiets navn vil Paris hejse et flag over asken.

## En gestus gennemsyret af ironi

Frankrig hævder, at anerkendelsen skal genoplive tostatsløsningen som en del af en bredere indsats for fred. Macron har skitseret de sædvanlige forudsætninger: afvæbne Hamas, frigive gidsler, reformere den palæstinensiske myndighed. På papiret lyder det rime- ligt. I praksis lyder det som satire. Gaza er under total belejring. Vestbredden annekteres i realtid. Og Frankrig beder palæstinenserne – hvoraf mange sulter, er fordrevet eller døde – om at rydde op i deres politik, før de kan anerkendes som et folk.

Det ville være latterligt, hvis det ikke var gennemsyret af så meget blod.

## Gaza: Sulter bag pigtråd

Lad os være ærlige: **Gaza er et fængsel, og dets indsatte sulter ihjel.** Siden marts 2025 har Israel håndhævet en total belejring – til lands, til vands og i luften. Alle grænseover- gange er under israelsk kontrol. Ingen udenlandske journalister får adgang. Ingen inter- nationale hjælpekonvojer får lov til at komme ind. **Søblokaden** er stadig fuldt intakt. Intet kommer ind. Ingen kommer ud.

Dette er ikke en humanitær krise. Det er en menneskeskabt hungersnød, udtænkt med bureaukratisk præcision.

FN og den internationale fredskonference har begge bekræftet, at Gaza nu er i **fase 5 hungersnød** – massesult. Over 70 % af landbrugsjorden er ødelagt. Vandafsaltningsanlæg er blevet bombet eller frataget brændstof. De fleste mennesker drikker saltet eller forure- net vand, hvis de overhovedet drikker.

Utroligt nok fortsætter en håndfuld lokale journalister – hyret af internationale medier som AFP og Al Jazeera – med at rapportere fra stedet. De tjener en stabil indkomst ved at dække sammenbruddet af deres eget samfund. **Forestil dig at blive betalt for at skrive rapporter, mens dine naboer spiser græs, og din by bliver til ruiner.** Det er ikke journalistik; det er vidnesbyrd fra overlevende.

## Israel: Overtræder loven ustraffet

Israel, som **besættelsesmagt**, er forpligtet under **Fjerde Genève-konvention** til at sikre, at civilbefolkningen har adgang til mad, vand og medicinsk behandling. I stedet har de bevidst nægtet alle tre.

Israel har også trodset **to separate domme fra Den Internationale Domstol** – i januar og marts 2024 – som beordrede landet til at tillade humanitær hjælp ind i Gaza og tage alle foranstaltninger for at forhindre folkemord. Israel ignorerede begge.

Lad os være klare: **Dette er ikke kun en moralsk fiasko – det er en åbenlys, vedvarende forbrydelse.** Sultsanvendelse som krigsførelse er forbudt under international humanitær ret. Det er også en krigsforbrydelse under Rom-statutten. Alligevel fortsætter Israel med at stramme løkken uden meningsfulde konsekvenser.

## Vestbredden: Annektion gennem udslettelse

Mens Gaza sulter, bliver Vestbredden skåret op som et kadaver. Det israelske Knessets ikke-bindende afstemning om at annektere territoriet – sammen med en eksplosion i bopættelsesbyggeri og militære razziaer – har knust ethvert håb om en levedygtig palæstinsisk stat. Frankrig kan anerkende Palæstina i september, men på det tidspunkt kan der ikke være nogen Palæstina tilbage at anerkende – kun fragmenterede stumper, belejret og begravet.

## Det internationale samfund: Skyldig i passivitet

Frankrigs annoncering kaster et skarpt lys over en mere fordømmende sandhed: **det internationale samfund fejler ikke – det er medskyldigt.** Under **Folkemordskonventionen** har stater en pligt til at **forhindre folkemord**, ikke kun fordømme det efterfølgende. Under doktrinen om **Ansvar for at Beskytte (R2P)** skal de handle, når en befolkning står over for masseforbrydelser.

Alligevel har den globale reaktion været en blanding af håndvridning og halvhjertede foranstaltninger. Hjelpeblokaden fortsætter. Våbenleverancer til Israel fortsætter. Dommene fra Den Internationale Domstol ignoreres. Ingen sanktioner, ingen embargoer, ingen meningsfulde handlinger.

Lad os ikke pynte på det: **Ved at tillade Israel at bruge sult som et våben, deltager verden i et folkemord.**

## Konklusion: Et flag hejst over grave

Frankrigs løfte om at anerkende Palæstina er ikke meningsløst – men det er grotesk dårligt timet. Anerkendelse er ikke redning. Det vil ikke brødføde de sultende eller give ly til de fordrevne. Det vil ikke bringe de døde tilbage. Uden øjeblikkelig handling for at bryde belejringen, oversvømme Gaza med hjælp og håndhæve international ret, bliver Frankrigs anerkendelse ikke en retfærdighedshandling – men en gravtale.

Når Macron hejser det palæstinensiske flag i september, bør verden spørge: **Hilser han en suveræn nation – eller ærer han ofrene, vi alle opgav?**

Hvis svaret er det sidste, så er dette ikke diplomati. Det er medskyldighed.